

For øvrigt fik jeg ved den Forhandling, jeg førte med Finansudvalget for kort Tid siden, Indtrykket af, at netop det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen var tilfredsstillet ved mine Udtalelser, idet han sagde, at for saa vidt man fra Ministerens Side vilde fremsætte Ændringsforslag paa Tillægsbevillingslovsforslaget, var han tilfreds. Og jeg har allerede en Gang tidligere her i Tinget udtalt, at naar der blev Tale om blot noget større Overskrivelser af de anslaaede Beløb, var det en given Sag, at jeg vilde søge en Efterbevilling paa Tillægsbevillingsloven. Men jeg gentager, hvad jeg allerede nogle Gange har udtalt, at jeg skal være villig til at optage en Forhandling med Finansudvalget om, hvorvidt Ordet „anslaaet“ med Hensyn til flere af Posterne, særlig paa Krigsministeriets Budget, kan udgaa. For Resten har det ærede Medlem ogsaa udtalt, at Tallene fra de Beregninger, der blev foretaget i sin Tid, da Forsvarslovene var til Behandling, er akkurat eller saa godt som de samme som dem, der nu er optørt paa Krigsministeriets Budget, og det synes jeg egentlig det ærede Medlem skulde anerkende. Men det ærede Medlem er fyldt med Mistillid — det har man Indtrykket af —, og det synes jeg ikke, det ærede Medlem skulde være. Jeg synes, han skulde vise Tillid her, idet jeg i alt Fald for mit Vedkommende skal gøre, hvad der staar i min Magt, for at Budgetterne kan holdes. Jeg vil ogsaa advare imod, at man, naar vi nu kommer til Forhandling om, hvorvidt Ordet „anslaaet“ kan gaa ud, i alt Fald ikke kommer ind paa et alt for stift System; det tror jeg ikke fremmer Økonomien; naar der er Tale om meget beslægtede Forhold, skal man have dem paa samme Konto, og der er ogsaa ud over det, det ærede Medlem Hr. Rode nævnte med Hensyn til Sygevæsen, visse Punkter, hvor jeg ikke mener at man kan undvære Ordet „anslaaet“. Men lad os nu optage Forhandlingen, saa skal det vise sig, hvorvidt Oppositionen bliver tilfredsstillet ved den Stilling, jeg indtager.

Angaaende det andet Samraad, der er nævnt, vedrørende Orlogsværftets Arbejdere, vil jeg sige, at vi har for de faste Arbejdere paa Orlogsværftet en Pensionslov af 1907, hvorefter de, for saa vidt de har været ved Orlogsværftet i 20 Aar, fra det 60de Aar kan modtage en ikke ganske ringe Pension. Der er altsaa i Loven sat denne Betingelse: 20 Aar. Jeg indrømmer, at der altid kan komme Grænsetilfælde —

f. Eks. hvor en Mand har været der i 19 Aar eller i 18 eller 18 $\frac{1}{2}$ Aar —, hvor det er ret beklageligt at maatte sige til vedkommende, at han ikke kan komme ind under Pensionsloven. Men der er da en anden Vej at gaa, som man naturligvis gaar i mange Tilfælde. Bliver vedkommende Invalid paa Grund af sit Arbejde paa Orlogsværftet, saa bliver Sagen øjeblikkelig ekspederet til Finansministeriet, og det faar Lejlighed til at udtale sig om den, og der er en Række Tilfælde, hvor de paagældende Arbejdere, der ikke kan faa Pension, har faaet Invalideunderstøttelse. Men man vil forstaa, at det er meget vanskeligt at komme ind paa at yde Understøttelse til en Arbejder, der ikke har været der i 20 Aar, og som ikke er blevet Invalid. Der findes dog en Del Tilfælde, hvor det er sket, om end ikke saa forfærdelig mange; og jeg mener ogsaa, det er betænkeligt, naar vi har disse Bestemmelser i Pensionsloven, der blev vedtaget i 1919. Med Hensyn til det specielle Tilfælde, som det ærede Medlem nævnte, har jeg haft Lejlighed til at gennemse Sagen, og jeg tror ikke, der er nogen Sandsynlighed for, at vedkommende vil kunne faa nogen Understøttelse, i alt Fald ikke de første Aar. Saa vidt jeg husker, er han kun 50 Aar gammel, og efter de Lægeerklæringer, der følger med Sagen, har man ikke fra Finansministeriets Side ment, at han kunde komme ind under Bestemmelserne i Loven af 1919. Der vil i alt Fald ikke være Tale om nogen Understøttelse, inden han naar 60 Aars Alderen, og saa kan der endda, som Sagen ligger, være Tvivl om, hvorvidt han overhovedet kan faa nogen Understøttelse.

L. Rasmussen: Det er rigtigt, som den højtærede Minister fremførte, at vi i Finansudvalget førte Forhandling om de anslaaede Bevillinger, og at Ministeren var villig til mellem anden og tredje Behandling at forhandle om Begrænsningen af de anslaaede Bevillinger. Jeg vilde derfor ikke have omtalt Sagen, hvis ikke Ordføreren (Pinstrup) gennem sine Udtalelser havde givet mig Anledning dertil, idet det næsten syntes at fremgaa af hans Udtalelser, at han ikke var synderlig stemt for, at der skulde finde en saadan Begrænsning Sted. Den højtærede Minister sagde, at han fra min Side savnede en Anerkendelse, fordi de Tal, der her foreslaas, stemmer med de Beregninger, der fremkom i Militærkom-